

Sygn. akt I C 425/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Jakubiec

Protokolant Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko P. N., A. W., E. W. i K. W. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz pozwanych P. N., A. W., E. W. i K. W. (1) kwoty po 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych o/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 425/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 6 lutego 2013 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz solidarnie od pozwanych P. N., A. W., E. W. i K. W. (1) kwoty 317.465,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto zastrzeżenie pozwanym A. W., E. W. i K. W. (1) prawa do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do wartości nieruchomości położonych w miejscowości M., dla których Sąd Rejonowy w Hrubieszowie prowadzi księgi wieczyste oznaczone numerami (...). Powód wniósł też o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 1 grudnia 1999 r. zawarł z pozwanym P. N. umowę o kredyt inwestycyjny na zakup gruntów rolnych. Umowa ta była wielokrotnie zmieniana. Kredyt został udzielony z dopłatami do oprocentowania ze środków Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Dłużnikiem głównym jest Pozwany P. N., zaś dłużnikami rzeczowymi pozostali pozwani. Zgodnie z § 17 umowy o kredyt, Bank jest zobowiązany do obciążenia kredytobiorcy dopłatami do oprocentowania uzyskanymi ze środków Agencji wraz z odsetkami ustawowymi od dnia ich przekazania do dnia ich zwrotu, w przypadku sprzedaży mienia będącego przedmiotem kredytowania, bez zgody banku i pozytywnej opinii wydanej przez ODR, w okresie obowiązywania umowy. Pozwany P. N. zbył nieruchomość w czasie obowiązywania umowy, o czym powodowy Bank dowiedział się otrzymując z Wydziału Ksiąg wieczystych o zmianie właścicieli nieruchomości obciążonych hipotecznie. Przed otrzymaniem tych informacji Bank otrzymał od A. G. i M. D. wpłatę kwoty 193.054,56 zł tytułem spłaty kredytu. Wpłacona kwota nie pokryła całości kapitału, pozostała do zapłaty kwota 3.051,85 zł oraz należność z tytułu pobranych dopłat z ARiMR w kwocie 128.676,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia przekazania dopłat. W dniach 6-20 stycznia 2006 r. została przeprowadzona przez przedstawicieli ARMiR kontrola, po której Agencja

zażądała zwrotu przekazanych pozwanemu dopłat z odsetkami. Powód zwrócił się do pozwanego P. N. o zwrot dopłat. Pozwany pismem z dnia 5 czerwca 2007 r. zwrócił się do Banku z prośbą o niepodejmowanie działań windykacyjnych, zobowiązując się jednocześnie do dobrowolnej spłaty zobowiązań z tytułu dopłat uzyskanych z Agencji. Kolejny wniosek o rozłożenie długu na raty pozwany skierował do Banku w dniu 8 sierpnia 2007 r. W związku z brakiem wpłat powód w dniu 22 października 2007 r. skierował do wszystkich pozwanych wezwania do spłaty należności. Do dnia wniesienia ; pozwu dług nie został spłacony.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Lublinie orzekł, że pozwani P. N., A. W., E. W. i K. W. (1) powinni zapłacić solidarnie na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 317.465,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwotę 11.185,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania albo wnieść sprzeciw, przy czym zastrzegł pozwanym A. W., E. W. i K. W. (1) prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności.

Wszyscy pozwani wnieśli w ustawowym terminie sprzeciwy od nakazu zapłaty, zaskarżyli nakaz w całości, wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany P. N. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem. Nadto zarzucał, że umowa wskazana przez powoda nie przewiduje obowiązku zapłaty świadczenia dochodzonego pozwem. Pozwany wywodził, że powód domaga się zapłaty własnej należności, powołuje się na umowę wiążącą strony, pozwanego nie łączył żaden stosunek prawny z ARiMR i legitymacja czynna do żądania zwrotu dopłat mogła przysługiwać tylko Bankowi, tym samym termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata. Pozwany twierdził, że umowa kredytowa nie została nigdy wypowiedziana i została wykonana przez pozwanego zgodnie z jej treścią. Jeśliby uznać, że warunki umowy zostały naruszone przez pozwanego, to upłynął okres przedawnienia, który rozpoczął bieg z chwilą zbycia przez pozwanego nieruchomości. Nawet w przypadku uznania, że początek biegu terminu przedawnienia przypadł na dzień, kiedy powód dowiedział się o zbyciu nieruchomości przez pozwanego, przedawnienie i tak nastąpiło. Dotyczy to także roszczenia o odsetki, jako roszczenia okresowego. Pozwany zaprzeczał, aby kiedykolwiek doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia objętego pozwem, a w szczególności aby kiedykolwiek uznał dług. W jego ocenie nie zawiera oświadczenia o uznaniu roszczenia przedstawione przez powoda pismo pozwanego z dnia 5 czerwca 2005 r. ani żadne inne pismo pozwanego. Wywodził nadto, że gdyby nawet doszło do przerwania biegu przedawnienia, to później i tak przedawnienie nastąpiło.

Pozostali pozwani również podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia, zgłosili takie same zarzuty i argumenty przeciwko żądaniu pozwu jak pozwany P. N..

W piśmie procesowym z dnia 8 stycznia 2014 r. pozwani podnieśli, że wierzytelność zabezpieczona hipotekami nie istnieje, gdyż dług został spłacony. Niezależnie od powyższego pozwani podnieśli, że hipoteki nie zabezpieczyły rzekomej wierzytelności powoda o zwrot dopłat do kredytu, jak również odsetek od tych dopłat. Nie ma w treści hipoteki wzmianki o zabezpieczeniu takiej wierzytelności.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 1 grudnia 1999 r. P. N. zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. w L. umowę o kredyt inwestycyjny w kwocie 242.905 zł. Okres kredytowania to 1 grudnia 1999 r. - 31 października 2007 r. Spłaty kapitału miały być dokonane w ratach rocznych. Odsetki od kredytu miały być płatne częściowo przez kredytobiorcę, częściowo zaś przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w formie dopłat do oprocentowania. Zgodnie z umową, zabezpieczeniem kredytu wraz z odsetkami miała być hipoteka zwykła na nabywanej nieruchomości (oznaczonej w KW nr (...) jako działki nr (...)) oraz ubezpieczenie kredytu. Zgodnie z umową wypowiedzenie kredytu mogło nastąpić m. in. w przypadku wykorzystania kredytu niezgodnie z przeznaczeniem, zaprzestania obsługi kredytu lub realizacji przyjętego planu przedsięwzięcia. Nadto, w przypadku: wykorzystania kredytu niezgodnie z przeznaczeniem, nieuruchomienia produkcji zgodnie z planem przedsięwzięcia zaopiniowanym przez ODR, zaprzestania prowadzenia gospodarstwa (zakładu) lub obsługi kredytu, Bank za cały okres kredytowania obciąży kredytobiorcę kwotą dopłat do oprocentowania pobranych ze środków Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wraz z odsetkami

ustawowymi naliczonymi od poszczególnych terminów i kwot przekazywanych dopłat. (okoliczność bezsporna, umowa k. 5-7)

W dniu 2 grudnia 1999 r. P. N. kupił nieruchomość opisaną w umowie kredytowej z dnia 1 grudnia 1999 r., jednocześnie ustanowił na rzecz (...) Banku (...) S.A. w L. hipotekę zwykłą w kwocie 257.095 zł wraz ze zmiennym oprocentowaniem tytułem „zabezpieczenia wiarygodności tego

Banku wynikającej z udzielonego mu kredytu na zakup gruntów rolnych – mocą umowy z dnia 1 grudnia 1999 r. nr (...)”. (okoliczność bezsporna, odpisy z wypisu z aktu notarialnego k. 205-211)

Umowa z dnia 1 grudnia 1999 r. była sześciokrotnie zmieniana, w dniach: 3 stycznia 2000 r., 20 stycznia 2000 r, 20 kwietnia 2001 r, 30 listopada 2001 r., 22 sierpnia 2002 r, 31 października 2002 r (okoliczność bezsporna, aneksy k. 8-13)

Umowa z dnia 1 grudnia 1999 r. była przez strony wykonywana zgodnie z jej treścią. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa dopłaciła do odsetek umownych za P. N. kwotę 128.676,15 zł. (okoliczność bezsporna)

W 2004 r. P. N. postanowił sprzedać nieruchomość, której cena kupna została zapłacona z kredytu zaciągniętego w dniu 1 grudnia 1999 r. W lutym 2005 r. sprzedał tę nieruchomość i spłacił w całości kredyt zaciągnięty umową z dnia 1 grudnia 1999 r. (okoliczność bezsporna)

W 2005 r. Bank (...) S.A. zażądał od P. N. zwrotu dopłat do oprocentowania kredytu udzielonych zgodnie z umową przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. (okoliczność bezsporna, pismo pozwanego k. 32,33)

Pismem z dnia 7 lipca 2005 r. P. N. zwrócił się do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z zapytaniem o zasadność obciążenia go obowiązkiem zwrotu udzielonych mu dopłat do oprocentowania kredytu. W piśmie tym wyjaśnił, że był przekonany, że po upływie 5 lat od dnia zakupu nieruchomości może ją sprzedać bez żadnych konsekwencji ze strony Banku lub Agencji, pod warunkiem spłaty kredytu lub przystąpienia do długu przez nabywcę. Wyjaśnił też, że nieruchomość sprzedał, bo stan zdrowia nie pozwalał mu na dalsze prowadzenie gospodarstwa. (bezsporne, pismo k. 97-98)

Pismem, które wpłynęło do Banku (...) S.A. w dniu 5 czerwca 2007 r. P. N. oświadczył, że podtrzymuje swoją wcześniejszą decyzję o dobrowolnej spłacie długu wobec Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wynikającego z obowiązku zwrotu dopłat do oprocentowania, prosił o wstrzymanie działań egzekucyjnych. (okoliczność bezsporna, pismo k. 33)

W dniu 11 czerwca 2007 r. odbyło się w siedzibie (...) Banku (...) S.A. spotkanie przedstawicieli Banku z P. N. oraz pełnomocnikiem A., E. i K. W. (1) s sprawie zwrotu przez kredytobiorcę dopłat do oprocentowania kredytu udzielonych przez ARiMR. Na spotkaniu tym nie doszło do porozumienia stron. (okoliczność bezsporna, notatka k. 93)

Pismem z dnia 16 sierpnia 2007 r. P. N. zwrócił się z prośbą do Banku (...) S.A. o rozłożenie na raty dopłat z ARiMR w wysokości po 50.000 zł. (okoliczność bezsporna, pismo k. 32)

Pismem z dnia 27 października 2007 r. P. N. oświadczył Bankowi (...) S.A., że nie posiada zadłużenia w bankach i firmach współpracujących, a nadto podtrzymuje "terminy spłat spłat zadłużenia podane w piśmie z dnia 16 września 2007 r." (okoliczność bezsporna, pismo k. 188)

Pismem z dnia 22 października 2007 r. Bank (...) S.A. wezwał P. N. do zapłaty kwoty 368.651,19 zł, na którą składały się dopłaty do oprocentowania kredytu w kwocie 204.295,05 zł i odsetki od udzielonych dopłat w kwocie 164.356,14 zł. Bank oświadczył jednocześnie, że nie wyraża zgody na propozycję spłat przedstawioną przez P. N. w piśmie z dnia 16 sierpnia 2007 r.

Obecnie właścicielami nieruchomości, które zostały wydzielone z nieruchomości, której cena nabycia została zapłacona z kredytu udzielonego P. N. umową z dnia 1 grudnia 1999 r. są A. W., E. W. i K. W. (1). Umowy sprzedaży

nieruchomości zostały sporządzone w dniach 23 i 24 lutego 2005 r. Pismami z dnia 22 października 2007 r. Bank (...) wezwał nabywców jako dłużników rzeczowych do zapłaty kwoty 136.450,18 tytułem dopłat do oprocentowania i odsetek. (okoliczność bezsporna, odpisy z ksiąg wieczystych k. 16-30, wezwania k. 36-39)

Pismami z dnia 28 września 2012 r. Bank (...) S.A. wezwał P. N., E. W., A. W. i K. W. (2) do zapłaty do zapłaty kwoty 317.619,54 zł, na którą składały się dopłaty do oprocentowania kredytu w kwocie 128.676,15 zł, odsetki od udzielonych dopłat w kwocie 188.789,55 zł, a nadto kapitał w kwocie 69,76 zł i odsetki w kwocie 84,08 zł. (okoliczność bezsporna, pisma k. 40-43)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych wyżej dokumentów prywatnych, których autentyczności ani zgodności ze stanem rzeczy w nich przedstawionych strony nie kwestionowały. Ustalony w sprawie stan faktyczny był co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia bezsporny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne. Powód domaga się pozwem wykonania umowy z dnia 1 grudnia 1999 r. Powód zasadnie wywodzi, że objęty pozwem obowiązek zwrotu dopłat do oprocentowania pobranych ze środków ARiMR wraz z odsetkami ustawowymi wynika z umowy, jakkolwiek podstawą takiego żądania jest § 18, a nie § 17 umowy, jak to twierdzi powód w pozwie. Zgodnie z nim, w przypadku zaprzestania prowadzenia gospodarstwa, Bank za cały okres kredytowania, tzn. okres od dnia pierwszej wypłaty kredytu do terminu spłaty określonego w wypowiedzeniu, obciąża Kredytobiorcę kwotą dopłat do oprocentowania pobranych ze środków Agencji wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od poszczególnych terminów i kwot przekazywanych dopłat do oprocentowania ze środków Agencji do dnia ich zwrotu według obowiązujących stóp procentowych w poszczególnych okresach.

Interpretacji konstrukcji prawnej obejmującej obowiązek zwrotu dopłat Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa przez kredytobiorcę dokonał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 listopada 2008 r. (V CSK 164/08 - Biul.SN 2009/2/12, OSNC-ZD 2009/3/75), gdzie stwierdził, że dla określenia statusu prawnego roszczenia o zwrot dopłat podstawowe znaczenie przypisywać należy postanowieniom umowy o kredyt inwestycyjny łączącej Bank i kredytobiorcę. Roszczenie o zwrot dopłat do odsetek kapitałowych jest roszczeniem wynikającym z umowy kredytowej i tym samym przysługuje ono Bankowi. Sąd Okręgowy taki pogląd podziela, takie same rozumienie roszczenia objętego pozwem zdają się przedstawiać strony w procesie. Z powyższego wynika, że legitymacja czynna w zakresie roszczenia o zwrot świadczeń udzielonych przez Agencję przysługuje wyłącznie Bankowi, zaś podstawą tego roszczenia jest wyłącznie umowa w zw. z zasadą określoną w art. 354 § 1 kc.

Pozwani zasadnie kwestionują możliwość zastosowania względem pozwanego zarządzenia nr (...) Prezesa ARiMR z dnia 28 grudnia 2004 r. dotyczącego zasad udzielania kredytów, bowiem w dacie jego wejścia w życie umowa stron już obowiązywała i nowe zasady zawierania umów nie mogły jej zmienić. Do umowy stron miało jednak zastosowanie wymienione wprost w jej § 26 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 r. w sprawie szczegółowych kierunków działania ARiMR oraz sposobów ich realizacji (Dz. U. nr 16, poz 82 ze zm.), zgodnie z którym, w § 11 ust. 4 pkt 3 - podlegają zwrotowi wraz z odsetkami ustawowymi, a dalsze dopłaty nie przysługują w wypadku sprzedaży, bez zgody Agencji, gruntów i gospodarstw rolnych albo innych obiektów i urządzeń nabytych za kredyt objęty dopłatami Agencji, jeśli sprzedaż nastąpiła w okresie kredytowania lub w ciągu 5 lat od dnia nabycia. Należy przy tym zauważyć, że późniejsza zmiana rozporządzenia, która nadała mu brzmienie obowiązujące w dacie zbycia nieruchomości przez pozwanego dotyczyła podmiotu, który miałby wyrazić zgodę na zbycie. W dacie sprzedaży nieruchomości powołany przepis brzmiał: „podlegają zwrotowi wraz z odsetkami ustawowymi, a dalsze dopłaty nie przysługują w razie sprzedaży bez zgody banku i pozytywnej opinii dotyczącej tej sprzedaży wydanej przez ośrodek doradztwa rolniczego, gruntów i gospodarstw rolnych albo innych obiektów i urządzeń nabytych za kredyt objęty dopłatami Agencji, jeżeli ich sprzedaż nastąpiła w okresie kredytowania lub w ciągu 5 lat od dnia nabycia.”

Skoro pozwany P. N. sprzedał nieruchomość bez zgody Agencji, Banku ani zgody ośrodka doradztwa rolniczego i uczynił to w okresie obowiązywania umowy, a nadto z tą chwilą zaprzestał prowadzenia gospodarstwa, to obciąża go

obowiązek zwrotu dopłat do oprocentowania wraz z odsetkami i powództwo wobec niego byłoby zasadne, gdyby nie skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia.

Pozwani podnieśli w sprzeciwach od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia roszczenia zasadnie twierdząc, że do roszczenia objętego pozwem ma zastosowanie 3 letni termin przedawnienia określony w art. 118 kc, bowiem wynika ono z prowadzonej przez Bank działalności gospodarczej. Co do zasady termin ten rozpoczyna bieg z dniem wymagalności roszczenia, zaś roszczenie o zwrot dopłat stało się wymagalne już z chwilą sprzedaży nieruchomości przez pozwanego. Przyjmując jednak, korzystnie dla powoda, zasadę z art. 120 § 1 kc uznać należało, że początek biegu terminu przedawnienia to dzień, w którym powód dowiedział się o zbyciu nieruchomości przez pozwanego, bowiem z tą datą z pewnością mógł już skutecznie dochodzić zwrotu dopłat. Sam powód przyznał w pozwie, że informację o sprzedaży nieruchomości uzyskał z Wydziału Ksiąg wieczystych Sądu Rejonowego w Hrubieszowie, co nastąpiło niewątpliwie niezwłocznie po zbyciu. Pozwany pierwsze pisma do Agencji w sprawie zasadności obciążenia go obowiązkiem zwrotu dopłat skierował w czerwcu 2005 r., zatem uznać należy, że powód mógł skutecznie zażądać spełnienia roszczenia objętego pozwem z dniem 1 lipca 2005 r.

Pozwany wprawdzie uznał dług, powód udowodnił, że oświadczenie pozwanego o uznaniu długu otrzymał trzykrotnie, o w dniach: 5 czerwca 2007 r. (k.33), 16 sierpnia 2007 (k. 32) oraz 2 listopada 2007 r. (k. 188). Każde ze wskazanych pism zawiera prośbę pozwanego o rozłożenie na raty długu, bądź zaniechanie dochodzenia roszczenia, które to oświadczenie stanowi ewidentnie niewłaściwe uznanie długu. Nie ma znaczenia dla uznania prośby pozwanego skierowanej do powoda za uznanie długu fakt czy prośba ta została uwzględniona. Prośba dłużnika o rozłożenie na raty długu, odroczenie terminu płatności lub zwolnienie z długu to przykładowy ewidentnych dorozumianych oświadczeń o niewłaściwym uznaniu długu. Jedynie przykładowo powołać można wyrok SN z 24 stycznia 2013 r. (II CSK 271/12) i cytowane tam wcześniejsze orzecznictwo.

Przyjmując nawet, najkorzystniej dla powoda, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 2 kc nastąpiło po raz ostatni przerwanie biegu przedawnienia w dniu 2 listopada 2007 r. to po tej dacie upłynął trzyletni termin i nastąpiło, przed wytoczeniem powództwa, przedawnienie zarówno roszczenia głównego i odsetek. Przedawnienie nastąpiło bowiem z dniem 2 listopada 2010 r., pozew zaś wpłynął w dniu 11 lutego 2013 r. Powód nie udowodnił, aby w okresie pomiędzy 2 listopada 2010 r. a 11 lutego 2013 r. doszło do przerwania lub zawieszenia biegu przedawnienia. Z tego względu powództwo przeciwko P. N. należało oddalić.

Przedawnienie roszczenia głównego powoduje przedawnienie również roszczenia o odsetki od niespełnionego świadczenia (vide: wyrok SN z 24.02.2005 – III CK 223/04, wyrok SN z 21.04.2005 – III CK 307/04, wyrok SN z 29.04.2005 r. V CK 50/05, wyrok SN z 19.05.2005 r. – V CK 455/03, wyrok SN z 24.05.2005 r. – V CK 655/04, wyrok SN z 9.06.2005 r. – III CK 619/04 i in.), co skutkuje oddaleniem powództwa w całości.

Przedawnienie roszczenia w stosunku do dłużnika osobistego – P. N. nie ma skutku w stosunku do dłużników rzeczowych w zakresie należności głównej, a to z uwagi na treść art. 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. 2013 r. poz. 707 ze zm.), zgodnie z którym przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne. Z przepisu tego, a także art. 372 kc wynika, że w stosunku do pozwanych dłużników rzeczowych zarzut przedawnienia byłby skuteczny jedynie w zakresie roszczenia o odsetki, bowiem zaspokojenia rzeczowego należności głównej wierzyciel mógłby dochodzić niezależnie od przedawnienia, gdyby takie roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Nie powinno być wątpliwości co do tego, że roszczenia wierzyciela względem dłużnika osobistego i dłużników rzeczowych zachowują swoją odrębność prawną w zakresie biegu terminów przedawnienia, a także przerwania tego biegu. Powód nie udowodnił aby kiedykolwiek doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia w stosunku do dłużników rzeczowych, zatem ich zarzut przedawnienia jest prawnie zasadny, jakkolwiek bezskuteczny, bowiem powód nie wykazał, aby hipoteki ustanowione przez dłużnika osobistego zabezpieczały wierzytelność objętą pozwem, a więc wierzytelność o zwrot dopłat do oprocentowania poniesionych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Stanowisko pozwanych wyrażone w piśmie procesowym z dnia 8 stycznia 2014 r. co do treści hipoteki jest zasadne. Powołany przez pozwanych akt notarialny ani treść wpisu w księdze wieczystej nie dają podstaw do uznania, że hipoteka będąca podstawą powództwa przeciwko dłużnikom rzeczowym zabezpiecza jakiegokolwiek wierzytelności Banku poza spłatą kredytu i odsetek umownych, których to wierzytelności powód nie dochodzi pozwem, zostały one zresztą zaspokojone. Nie ma podstaw do przyjęcia, że powołana przez powoda hipoteka zabezpiecza jego wierzytelność o zwrot dopłat do oprocentowania kredytu. W treści hipoteki tej wierzytelności nie wymieniono, a z uwagi na szczególny charakter obowiązku pozwanego P. N. do zwrotu tych dopłat, nie można uznać objętej pozwem wierzytelności za „wierzytelność wynikającą z udzielonego kredytu na zakup gruntów rolnych”.

Z powyższych względów powództwo w stosunku do wszystkich pozwanych należało oddalić.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. Z art. 99 kpc i art. 105 kpc.